

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Κάποτε μερικοί φίλοι του Θηβαίου στρατηγού Πελοπίδα του παρτήθησαν ότι φρόντιζε για όλα και δεν φρόντιζε για το σπουδαιότερο, να μαζεύει δηλαδή χρήματα.

— Τα χρήματα μονάχα στο Νικουίδη είνε αναγκαία, απάντησε ο Πελοπίδας, δείχνοντας έναν κούτσο συμπατριότη του που ζητιάνευε πω πέρα.

"Όταν ο Πελοπίδας ξεκινούσε κάποτε για τον πόλεμο, ή γυναίκα του άρχισε να τον παρακαλεί να μην εκθόση σε κίνδυνο τη ζωή του. — Στους άλλους να δώσεις αυτές τις συμβουλές, της απάντησε ο γενναίος Θηβαίος. 'Ο στρατηγός έχει υποχρέωση να προσπαθή να γλιτώση τους άλλους κι' όχι να φυλάγεται ο ίδιος από τον κίνδυνο!

Κατά την έναρξη μιάς μάχης κάποιος στρατιώτης Θηβαίος ανυψώθηκε :

— Πέσαμε στα χέρια των εχθρών!
— Και γιατί δεν λές ότι εκείνοι πέσανε στα δικιά μας ; του ελτε ο Πελοπίδας.

'Ο 'Αλέξανδρος ο τύραννος των Φερών συνέλαβε κάποτε τον Πελοπίδα και τον έδεσε, κατά παράδοσι των συνθηκών που είχε με τους Θηβαίους.

Τότε ο Πελοπίδας, καταληγμένος από αγανάκτηση, άρχισε να τον βρίζει και να τον αποκαλεί έπίσημο και προδότη.

— Θέλεις λοιπόν να σε θανατώσω ; του φώναζε ο τύραννος απειλητικά.

— Μάλιστα, αποκρίθηκε θαρραλέα ο Πελοπίδας. Γιατί έτσι θα θυμώσουν ακόμα περισσότερο οι Θηβαίοι και θα εκδικηθούν πιο σκληρά το θύματό μου!

"Όταν ο Πελοπίδας συνελήφθη από τον τυράννο των Φερών, ή γυναίκα του 'Αλεξάνδρου θέλησε να τον ιδή και εξέφρασε την έκλήξη της, γιατί διατηρούσε τόση γαλήνη ενώ ήταν δεμένος.

— Εγώ πρέπει να παραξενεύομαι περισσότερο, της ελτε θαρραλέα ο Πελοπίδας, πώς ενώ είσαι ελεύθερη δεν μπορείς ν' αταλλαγής απ' αυτόν τον σκληρό τύρανο, τον άντρα σου!

τά βασιλικά αυτόν δικαιώματα και ν' ανακηρύξη την δημοκρατίαν» !

'Αλλ' ο Δημ. Καλλιφρονάς έπροστατέυε από τη βουλευτική ασυλία. Έπολεμισε λοιπόν σφοδρότατα μέσα στη Βουλή την Κυβέρνηση, καθάρθηκε να παρασύρη πολλούς βουλευτάς με το μέρος του, και νωρίς, στα 1849, την Κυβέρνηση Κουντουριότη.

Στά 1858 ο Δημ. Καλλιφρονάς ήταν ύπουργός, και συμφιλωμένος με τον 'Όθωνα και την 'Αμαλία.

Τό έτος έκεινο ή 'Ελλάς, και πρό πάντων ή πρωτεύουσα, γιόταζε την Εικοσιπενταετηρίδα του Βασιλέως της. 'Απ' όλες τις 'Ελληνικές επαρχίες ελχαν έρθει αντιπροσωπεία, καθώς και πολλοί ξένοι. 'Η γιορτές γίνονταν με μεγάλη έπισημότητα... Τότε συνέβη και τό ασόλομπο νόστιμο επεισόδιο :

Στήν αίθουσα των τελετών, στ' 'Ανάτορα, βρισκόταν συγκεντρωμένοι οι αντιπρόσωποι των ξένων αιδών, περιμένοντας την εμφάνιση των Βασιλέων, για την τυπική παρουσίασι. Μεταξυ αυτών ήταν και ο περίφημος ζωγράφος Πέτερ Χές, άσπυαλιένος της Βαυαρικής Αιδής, και ο κόμης φόν Πάρτ της Αυστριακής... Φορούσαν όλοι τη μεγάλη στολή τους, με χρυσά και λωφία, και περιτοιχίζονταν από τους λαμπροφορεμένους έπίσης 'Ελληνες ύπασπιστές. Σέ μιιά στιγμή, ένας ύπουργός σκόβει στο αντί του Καλλιφρονά και δείχνοντας του με τό μάτι τους δύο μεγαλοπρεπείς ξένους, τον έρωτά :

— Πώς τους λένε αυτούς ;
Και ο έλευθερόστομος 'Αθηναίος απάντησε φυσικότατα :
— Πάρτ τον ένα, Χές τον άλλο!

'Ο ύπουργός μόλις τ' άκουσε αυτό έβαλε τά γέλια και τό αστειό, από στόμα σε στόμα έκλωφόρησε σε όλη την αίθουσα της ύποδύλης, ή όποια άντηχούσε από τά γέλια.

'Εκείνη τη στιγμή έμπηκε μέσα σοβαρό και λαμπροντυμένο τό Βασιλικό ζεύγος, αλλά οι παριστάμενοι δεν μπορούσαν να κατανίξουν την εϊθιμία τους. Οι ξένοι δεν ήξεραν τί συμβαίνει, κι' έκρίταλαν σαν χαζοί. 'Η 'Αμαλία άνησυχισε, ο 'Όθων έξάρωσε στα φρύδια, και έπαν, άργότερα, ο Βασιλεύς έβιασε την αϊτία, διαρραστήθηκε με τό καλαμπούρι του Καλλιφρονά.

Σέ άλλο φύλλο θα διηγηθώμε άλλα ανέκδοτα από τη ζωή του πρώτου Δημάρχου των 'Αθηνών.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

(Δημοσιεύουμε σήμερα μερικές άκόμα εκλεκτές μεταφράσεις ποιημάτων μεγάλων ξένων ποιητών, φιλοτεηηθείσας από τον τέως Πρωτεύοντα του Παριστιημίου κ. Θ. Βορέα, όστις είχε την καλοσύνη να τάς διαθέσει για τό «Μπούκετο»).

Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

(Του CHARLES MACKAY)

Στ' όνειρο σε είδα κήποινα χρυσή άφρα μαγεμένη που δεν την έβιασε ποτέ κανέν' ανθρώπου χέρι·
Κι' ήμωνα ο Ζέφυρος έγώ, που άπαλά ανασαινει κι' έγνώριζα άσπολα στη γή, τό τυτεινό τάγερι.
Σου άγγιξα της χρυσιάς χορδαίς και της γλωσσοφιλούσα κι' άξαφνα με ανγκάνησι μούδωσες οφρανια·
κι' ανατριχιά μ' έπασε και έτρεμα κι' έδογγοδσα
Στ' όνειρο με είδα κήποινα τριαντάφυλλο άνθισμένο κι' έγώ ήμουν αίθα του Μαρτιού, γλυκά-γλυκά φυσούσα κι' άρωμα απ' την άνάσα σου άραταξα μωρομένα,
τόπιανα στις φτερούγας μου κι' όλουθε τό σκοροπούσα.
Κι' ελγες τη γή πάντα σν' κι' ελγες την εμμορφία σου κι' έγώ ελγα πλοήτη ζήλευτά, χάριζα στον καθένα·
κι' οι ναυτές απ' τη θάλασσα νοιώθαν την ενοχιά σου κι' εμμομονούσαν και τους δυο, και σένανε και έμένα.

Στ' όνειρο σε είδα, τάργυρο πώς ήσουν αφεγ-
(ζάρι)
και έγώ ήμουν λίμνη, όπου ήσυχη γαλήνη κα-
(τοιούσες)
κι' όλη τη νύχτα έθαυμάζα τη μαγική σου ζαφή,
που έρχόνσε το στόθηθ μου και όλο λαμποκο-
(πούσε).
Τόσο μαγερά! "Ελα στη γή να κατοικής σμά
(μω)
να γίνης άφρα αληθινή, τριαντάφυλλο του Μάρτι
τη μουσική σου τη γλυκειά να νοιώθω στην καρ-
(διά μου)
και τάρωμά σου στη ζωή και μω μουσοβολιά.

ΒΡΑΔΥΝΑΙΣ ΚΑΜΠΑΝΑΙΣ

(Του ΘΩΜΑ ΜΟΥΡ)

Βραδυναίς καμπάνας! Βραδυναίς καμπάνας!
Πόσο ή μουσική σας, πόσο μω θυμίζει τη νύχτη, τό σπυτι, τά χρυσά τά χρόνια, που άνονα τό γλυκό σας ήχο να βουίξη!
'Η φαιδριάς έκειναίς πέρασαν ή θωρα κι' ή καρδιάς, όπου ήσαν τότε εμμοχισμένας, δεν άκούειν τώρα της γλυκειάς καμπάνας· μέσ' στο μαυρό τάφο είνε πειά κλεισμένας!
'Ετσι θάνα κι' όταν έλγω θε να φέγω· τό ήχο σας ήχο όλο θε νάκούειν·
κι' άλλοι βάρδοι τότε, σας γλυκειάς καμπάνας, στους καλούς μας τόπουθ θε να τραγουδάνε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Του ΣΕΛΛΕΥ-Υ)

"Ελα να πάμε, αγάτη μου, Σάν τό φεγγάρι τό γλυκό μέσ' στα πικνά τά δάση, σε πόρφυρο, σε ριζαία την ώρα που τόλόφορο το φεγγα-
(γαράφα βγαίνει).
'Εκει στης νύχτας τη θροσά τό χείλη μου θα ποίνε ό,τι δεν ήμπορει να πη ή καρδιά
(μου ή πονεμένη).
'Εκει σάν εμμοστε τά δυο, "Ελα να πάμε, αγάτη μου, θε να σου πώ με πόνο, στη θάλασσα την άγρια· σι' και καθισόμαι τά δυο σ' ερη-
(μικό άφρογάλι·
Κι' ή εμμορφία σου πεί γλυκειά ν' άκούειν κάτω τη βοή, κι' απ' τά απάλα τάστέρια, που γίνεται απ' τό κίμα, θάν' ένα δάφο τορφάνο στα μά-
(τια τά δικιά μου.
(Ξανασπάει πάλι.

Τά κίματα που βράζωνε και ή άγρια άνεμοζάλη, που όλονυχτις λυσσομανά σε πέλαγα άφρυσμένα, μωάζονε με τον πόλεμο, που απ' τά μαζρά μου χρόνια στο στήθηθ ο πόνο μου άνονε και ναίνε όλόενα.
"Ελα να πάμε, αγάτη μου, στη θάλασσα, στα δάση, την ώρα που τόλόφορο το φεγγαράφα βγαίνει·
έκει στης νύχτας τη θροσά τό χείλη μου θα ποίνε ό,τι δεν ήμπορει να πη ή καρδιά μου ή πονεμένη.
'Αθήνα, 1930.
Μεταφρ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΟΡΕΑ

